

**Retningslinjer
for
præ-ansøgningsproces for interne
modeller**

Retningslinjer for præ-ansøgningsproces for interne modeller

1. Indledning

- 1.1. I overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) 1094/2010 af 24. november 2010 (kaldet "EIOPA-forordningen" eller "forordningen")¹ udsteder EIOPA retningslinjer for de nationale kompetente myndigheder (NKM) i forberedelsesfasen frem til anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet)².
- 1.2. Disse retningslinjer gælder for præ-ansøgningsprocessen for interne modeller, hvor nationale kompetente myndigheder forventes at vurdere, hvor tæt et forsikrings- og genforsikringssselskab er på at kunne indgive en ansøgning om brug af en intern model til beregning af solvenskapitalkravet under Solvens II og opfylde de krav til interne modeller, der er fastsat i direktivet, i særdeleshed i artikel 112, 113, 115, 116 og 120 til 126.
- 1.3. I mangel af forberedende retningslinjer kan de europæiske nationale kompetente myndigheder se et behov for at udvikle nationale løsninger for at sikre et forsvarligt risikofølsomt tilsyn. I stedet for at opnå konsekvent og konvergent tilsyn i EU kan der opstå forskellige nationale løsninger, der forhindrer et velfungerende indre marked.
- 1.4. Det er meget vigtigt, at der findes en konsekvent og konvergent tilgang med hensyn til forberedelsen til Solvens II. Disse retningslinjer bør ses som en del af forberedelsen til Solvens II, idet de fremmer forberedelsen af vigtige områder af Solvens II, som skal sikre, at selskaberne ledes korrekt, og at tilsynsmyndigheden har tilstrækkelige oplysninger til rådighed. Disse områder udgør ledelsessystemet, herunder risikostyringssystemet og en fremadrettet vurdering af selskabets egne risici (baseret på principperne om vurdering af egen risiko og solvens, også kaldet ORSA), præansøgning om interne modeller og indsendelse af oplysninger til nationale kompetente myndigheder.
- 1.5. Tidlig forberedelse er vigtigt for at sikre, at når Solvens II er trådt i kraft i sin helhed, er selskaberne og nationale kompetente myndigheder velforberedte og klar til at anvende det nye system. Nationale kompetente myndigheder ventes derfor at føre en tæt dialog med selskaberne.
- 1.6. Som led i forberedelserne til gennemførelsen af Solvens II bør nationale kompetente myndigheder fra den 1. januar 2014 indføre retningslinjerne i overensstemmelse med dette dokument, så forsikrings- og genforsikringssselskaber tager de rigtige skridt til fuld implementering af Solvens II.

¹ EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48-83.

² EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1-155.

- 1.7. De nationale kompetente myndigheder skal sende EIOPA en statusrapport om gennemførelsen af disse retningslinjer i slutningen af februar, ved at følge hvert relevant år, med start fra den 28. februar 2015 baseret på perioden 1. januar 2014 til 31. december 2014.
- 1.8. Formålet med EIOPA's retningslinjer for præ-ansøgningsprocessen for interne modeller er at rådgive om, hvad nationale kompetente myndigheder og et forsikrings- eller genforsikringsselskab bør overveje i løbet af præ-ansøgningsprocessen, så de nationale kompetente myndigheder kan vurdere, hvor tæt forsikrings- eller genforsikringsselskabet er på at kunne indgive en ansøgning om brug af en intern model til beregning af solvenskapitalkravet i Solvens II. Derfor er præ-ansøgningsprocessen ikke en præ-godkendelse af den interne model. I henhold til Solvens II skal et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der ansøger om brug af en intern model til beregning af solvenskapitalkravet, overholde direktivets krav som nærmere beskrevet i de delegerede retsakter.
- 1.9. Retningslinjerne har til formål at skabe øget konvergens i tilsynspraksis i præ-ansøgningsprocessen. Derudover kan de hjælpe et forsikrings- eller genforsikringsselskab til at udvikle dets interne modelramme og dermed forberede sig på indgivelsen af en ansøgning om brug af en intern model under Solvens II. Retningslinjerne forlænger endvidere præ-ansøgningsprocessen for et selskab, der agter at indgive en ansøgning til afgørelse om brug af en intern model fra den første dag, hvor Solvens II er gældende.
- 1.10. Ved præ-ansøgningsprocessen for koncerner bør der være et passende kommunikationsniveau mellem de nationale kompetente myndigheder i kollegiet, i særdeleshed mellem de involverede nationale kompetente myndigheder.
- 1.11. Kommunikationen mellem de nationale kompetente myndigheder og forsikrings- eller genforsikringsselskabet bør fortsætte gennem hele præ-ansøgningsprocessen og den fremtidige vurdering af den ansøgning, som selskabet måtte indgive under Solvens II, samt efter at den interne model er godkendt i tilsynsprocessen.
- 1.12. CEIOPS' vejledning i præ-ansøgningsprocessen for interne modeller på niveau 3 (tidligere CEIOPS høringsdokument 80) indeholder yderligere bestemmelser om præ-ansøgningsprocessen³.
- 1.13. Det forventes, at de nationale kompetente myndigheder sikrer, at disse retningslinjer anvendes proportionelt til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikrings- og genforsikringsselskabers risici og forretning. Retningslinjerne reflekterer allerede anvendelsen af proportionalitetsprincipper ved at have princippet inkorporeret og ved at introducere særlige foranstaltninger i visse områder.
- 1.14. Medmindre andet udtrykkeligt er angivet, gælder alle retningslinjerne for præ-ansøgningsprocessen for:

³ https://eiopa.europa.eu/fileadmin/tx_dam/files/consultations/consultationpapers/CP80/CEIOPS-DOC-76-10-Guidance-pre-application-internal-models.pdf

- En komplet eller partiel intern model, der indgives til afgørelse til brug for beregning af et forsikrings- eller genforsikringssselskabs solvenskapitalkrav under Solvens II.
- En komplet og partiel intern model for en koncern som defineret nedenfor, der indgives til brug for denne afgørelse.

1.15. Med henblik på retningslinjerne i afsnit II gælder følgende definitioner:

- "*Intern(e) model(ler) for en koncern (eller for koncerner)*" skal forstås både som en intern model, der kan bruges under Solvens II udelukkende til beregning af koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav (i henhold til artikel 230 i Solvens II), og en intern model, der kan bruges under Solvens II til beregning af koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav samt solvenskapitalkravet for mindst ét tilknyttet selskab, der er omfattet af en sådan intern model til beregning af koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav (koncernintern model i henhold til artikel 231 i Solvens II).
- "*De pågældende nationale kompetente myndigheder*" skal forstås som de nationale kompetente myndigheder i alle de medlemsstater, hvor hovedsædet er beliggende for hvert tilknyttet forsikrings- og genforsikringssselskab, der er omfattet af ovennævnte koncerninterne model (artikel 231 i Solvens II), og for hvilket solvenskapitalkravet beregnes ved hjælp af den koncerninterne model.
- "*De involverede nationale kompetente myndigheder*" skal forstås som de nationale kompetente myndigheder i alle de medlemsstater, hvor hovedsædet er beliggende for tilknyttede selskaber, der er omfattet af en koncernintern model (både i henhold til artikel 230 og artikel 231 i Solvens II).

For så vidt angår en koncernintern model i henhold til artikel 231 i Solvens II, er de pågældende nationale kompetente myndigheder en del af de involverede nationale kompetente myndigheder.

- "*Ekspertvurdering*" skal forstås som ekspertise hos enkeltpersoner eller udvalg med relevant viden om, erfaring i og forståelse af de iboende risici i forsikrings- eller genforsikringsbranchen.
- Begrebet "*detaljeringsgrad af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen*" skal hovedsageligt forstås i to dimensioner: omfanget af selskabets viden om risikoprofilen, der er afspejlet i de begivenheder, som ligger til grund for forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen, og den valgte beregningsmetodes evne til at omsætte disse oplysninger til en fordeling af monetære værdier, der vedrører ændringer i basiskapitalgrundlaget. Begrebet omfang bør ikke reduceres til granulariteten af repræsentationen af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen, da selv en prognose i form af en kontinuerlig funktion kan have et ringe omfang.

- "*Referencerisikomåling*" skal forstås som Value-at-Risk, der knytter sig til basiskapitalgrundlaget ved et konfidensniveau på 99,5 % over en periode på ét år som nævnt i artikel 101, stk. 3, i Solvens II.
- "*Analytisk lukket formel*" skal forstås som en direkte matematisk formel, der knytter den af selskabet valgte risikomåling til ovennævnte referencemåling.
- "*t=0*" skal forstås som den dato, hvor beregningen af solvenskapitalkravet vil blive foretaget af selskabet i henhold til dets interne model.
- "*t=1*" skal forstås som ét år fra den dato, hvor beregningen af solvenskapitalkravet vil blive foretaget af selskabet i henhold til dets interne model.
- Et kvantitativt eller kvalitativt aspekt ved en intern model bør betragtes som "*væsentligt*", når en ændring eller fejl i aspektet kan påvirke de resultater, der fremkommer ved brug af den interne model, hvilket kan have indflydelse på beslutninger truffet eller vurderinger foretaget af brugerne af sådanne oplysninger, herunder de nationale kompetente myndigheder.

1.16. Disse retningslinjer er gældende fra 1. januar 2014.

Afsnit I: Generelle bestemmelser for retningslinjer

Retningslinje 1 – Generelle bestemmelser for retningslinjer

- 1.17. De nationale kompetente myndigheder bør træffe passende foranstaltninger med henblik på at sikre indførelse af disse retningslinjer for præ-ansøgningsprocessen for interne modeller fra den 1. januar 2014.
- 1.18. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen træffe passende foranstaltninger med henblik på at vurdere, hvor tæt et forsikrings- og genforsikringssselskab er på at kunne indgive en ansøgning om brug af en intern model til beregning af solvenskapitalkravet under Solvens II og opfylde de krav til interne modeller, der er fastsat i direktiv 2009/138/EF, i særdeleshed i artikel 112, 113, 115, 116, 120 til 126 og 231.
- 1.19. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvilke passende foranstaltninger forsikrings- eller genforsikringssselskabet træffer i løbet af præ-ansøgningsprocessen for at:
- (a) styrke den interne modelramme og dermed være forberedt på at bruge den interne model til både risikostyrings- og beslutningstagningsformål og beregning af solvenskapitalkravet
 - (b) forberede sig på muligheden for, at dets interne model ikke bliver godkendt og etablere processer til beregning af solvenskapitalkravet efter en standardformel samt overveje konsekvenserne for kapitalplanlægningen.

Retningslinje 2 – Situationsrapport til EIOPA

- 1.20. De nationale kompetente myndigheder bør sende EIOPA en situationsrapport over anvendelsen af disse retningslinjer senest ved udgangen af februar året efter det år, som rapporten vedrører, første gang senest den 28. februar 2015 for perioden 1. januar 2014 til 31. december 2014.

Afsnit II: Præ-ansøgning for interne modeller

Kapitel 1: Generelle retningslinjer

Retningslinje 3 – De nationale kompetente myndigheders undersøgelser

- 1.21. Når de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen definerer og overvejer omfanget af de undersøgelser, de foretager i forbindelse med denne proces, bør de nationale kompetente myndigheder som minimum tage hensyn til følgende:
- (a) særlige forhold, der gør sig gældende for selskabet i præ-ansøgningsprocessen og dennes interne model
 - (b) forholdet mellem aspektet ved den undersøgte interne model og andre dele af den interne model
 - (c) proportionalitetsprincippet som beskrevet i artikel 29, stk. 3, i Solvens II, idet der mindes om, at proportionalitetsprincippet dog ikke skal betragtes som en fravigelse eller sænkning af kravene til interne modeller i Solvens II. De nationale kompetente myndigheder bør navnlig tage hensyn til proportionalitetsprincippet ved at overveje:
 - (i) arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, som et forsikrings- eller genforsikringselskab er eksponeret for
 - (ii) opbygning, omfanget og kvalitative aspekter ved selskabets interne model.
- 1.22. De nationale kompetente myndigheder bør give selskabet løbende tilbagemeldinger på de udførte undersøgelser af den interne model med henblik på præ-ansøgning.
- 1.23. De nationale kompetente myndigheder skal under præ-ansøgningsprocessen sikre at selskabet indberetter solvenskapitalkravet beregnet efter standardformlen. De oplysninger der skal indsendes, skal dække det overordnede solvenskapitalkrav og de følgende risikokategorier for de risici der er omfattet af den interne model:
- (a) Markedsrisiko
 - (b) Modpartsrisiko
 - (c) Livsforsikringsrisiko
 - (d) Sygeforsikringsrisiko
 - (e) Skade - Præmie og reserve risiko
 - (f) Skade - Katastroferisiko
 - (g) Operationel risiko

1.24. De nationale kompetente myndigheder kan bestemme, at indberetningerne sendes på et mere detaljeret niveau når de finder det hensigtsmæssigt og tager hensyn til de elementer der er defineret i Technical Annex I og de detaljer der er beskrevet i Technical Annex II af "Retningslinjer for indberetning af oplysninger til de nationale kompetente myndigheder". Indberetningerne skal følge de tidsfrister der er fastsat af de nationale kompetente myndigheder til selskaberne under præ-ansøgningsprocessen.

Retningslinje 4 – Ændringer i den interne model i løbet af præ-ansøgningsprocessen

1.25. De nationale kompetente myndigheder bør overvåge og om nødvendigt undersøge ændringer, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet foretager i sin interne model, efter at visse undersøgelser er blevet gennemført i præ-ansøgningsprocessen.

1.26. De nationale kompetente myndigheder bør derfor sikre, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet underretter dem om eventuelle ændringer i den interne model eller planlagte ændringer, som selskabet finder relevante.

1.27. I forhold til de ændringer, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet foretager i sin interne model i løbet af præ-ansøgningsprocessen, bør de nationale kompetente myndigheder som minimum vurdere:

- (a) det ledelsessystem, som selskabet har etableret i forhold til disse ændringer, herunder den interne godkendelse af ændringer, den interne kommunikation, dokumentationen og valideringen af ændringerne
- (b) den klassificering af ændringerne, som selskabet anvender.

Kapitel 2: Ændring af modeller

Retningslinje 5 – Anvendelsesområde for politikken for ændring af modeller

1.28. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet ved fastsættelse af politikken for ændring af modellen dækker alle relevante kilder til ændringer, der kan påvirke selskabets solvenskapitalkrav, og som minimum ændringer i:

- (a) selskabets ledelsessystem
- (b) selskabets overholdelse af kravene til brug af den interne model
- (c) hensigtsmæssigheden af de tekniske specifikationer for selskabets interne model
- (d) selskabets risikoprofil.

Retningslinje 6 – Definition af en større ændring

1.29. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet udvikler og anvender en række vigtige kvalitative eller kvantitative indikatorer til at definere en større ændring, og hvorvidt forsikrings- eller

genforsikringsselskabet har en objektiv tilgang til at klassificere ændringer som større.

- 1.30. Selv om en modelændrings kvantitative indvirkning på solvenskapitalkravet eller på enkelte elementer i solvenskapitalkravet kan være en af de indikatorer, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab agter at anvende for at identificere større ændringer, bør de nationale kompetente myndigheder vurdere, hvordan selskabet sikrer, at der også anvendes andre kvalitative og kvantitative indikatorer.
- 1.31. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at udviklede indikatorer tager hensyn til de særlige forhold i selve selskabet og dens interne model.

Retningslinje 7 – Kombination af flere ændringer

- 1.32. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet agter at evaluere ændringernes enkeltvis og samlede indvirkning på solvenskapitalkravet eller de enkelte elementer heri.
- 1.33. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet agter at evaluere sådanne påvirkninger for at forhindre, at enkelte påvirkninger, der opvejer hinanden, og den samlede påvirkning fra flere ændringer overses.

Retningslinje 8 – Politik for ændring af koncernintern model (i henhold til artikel 231 i Solvens II)

- 1.34. De involverede nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet udarbejder en samlet politik for ændring af den koncerninterne model.
- 1.35. De involverede nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at politikken for ændring af den koncerninterne model omfatter en detaljeret redegørelse for større og mindre ændringer i koncernen samt i hvert af de tilknyttede selskaber, der anvender den koncerninterne model til beregning af deres eget solvenskapitalkrav.
- 1.36. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer at enhver større ændring i et enkelt selskab er klassificeret som en større ændring i henhold til politikken.

Kapitel 3: Anvendelsestest

Retningslinje 9 – Overholdelsesvurdering

- 1.37. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet overholder anvendelsestesten som beskrevet i artikel 120 i Solvens II og i relation hertil navnlig som minimum:
 - (a) modellens forskellige anvendelsesmuligheder

- (b) hvordan modellen passer til virksomheden
- (c) hvordan modellen forstås
- (d) hvordan modellen støtter beslutningstagningen
- (e) hvordan modellen er integreret i risikostyringssystemet.

1.38. De nationale kompetente myndigheder skal foretage denne vurdering under hensyntagen til, at der ikke kan kræves nogen fuldstændig og detaljeret liste over bestemte anvendelsesområder for forsikrings- eller genforsikringsselskabet.

Retningslinje 10 – Incitament til at forbedre kvaliteten af den interne model

1.39. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at den interne model anvendes i selskabets risikostyringssystem og beslutningstagningsprocesser på en sådan måde, at der skabes incitament til at forbedre kvaliteten af selve den interne model.

Retningslinje 11 – Egnethed til virksomheden

1.40. I løbet af præ-ansøgningsprocessen bør de nationale kompetente myndigheder ved vurderingen af, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at detaljeringsgraden af den interne model passer til virksomheden, mindst overveje følgende faktorer:

- (a) hvorvidt forsikrings- eller genforsikringsselskabets brug af den interne model i dets beslutningstagningsproces omfatter vigtige forretningsbeslutninger, inklusiv strategiske beslutninger, og andre relevante beslutninger
- (b) forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikostyringssystem og graden af dets granularitet
- (c) den påkrævede granularitet i forsikrings- eller genforsikringsselskabets beslutningstagningsproces
- (d) udformningen af beslutningsstrukturen i forsikrings- eller genforsikringsselskabet
- (e) forsikrings- eller genforsikringsselskabets interne optegnelser vedrørende udformningen af resultaterne af den interne model

Retningslinje 12 – Forståelse af den interne model

1.41. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet samt relevante brugere af den interne model i beslutningstagningen, forstår den interne model.

1.42. Med henblik på at vurdere deres forståelse af den interne model bør de nationale kompetente myndigheder overveje at interviewe personer fra

administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet samt de personer, der i realiteten driver forsikrings- eller genforsikringsselskabet.

- 1.43. De nationale kompetente myndigheder bør endvidere overveje at undersøge dokumentationen for referater af bestyrelsesmøder eller relevante beslutningstagende organer for at vurdere, hvor tæt forsikrings- eller genforsikringsselskabet er på at overholde kravene til anvendelsestesten.

Retningslinje 13 – Støtte til beslutningstagningen

- 1.44. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, og er i stand til at demonstrere, at den interne model bliver anvendt i beslutningstagningen.

Retningslinje 14 – Støtte til beslutningstagningen

- 1.45. Gennem præ-ansøgningsprocessen bør de nationale kompetente myndigheder vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at dets interne interesser, navnlig dets administrations-, ledelses- og tilsynsorgan, regelmæssigt modtager resultater af den interne model, der vedrører relevante virksomhedsbeslutninger.

Retningslinje 15 – Støtte til beslutningstagningen

- 1.46. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at den interne model som minimum kan måle den økonomiske kapital og afdække konsekvenserne for risikoprofilen af eventuelle beslutninger, som modellen anvendes på.
- 1.47. Gennem præ-ansøgningsprocessen bør de nationale kompetente myndigheder vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet også forstår den indvirkning, som sådanne beslutninger vil have på solvenskapitalkravet.

Retningslinje 16 – Beregningshyppighed

- 1.48. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet etablerer en proces for overvågning af sin risikoprofil, og hvordan en væsentlig ændring af risikoprofilen kræver fornyet beregning af solvenskapitalkravet.

Retningslinje 17 – Særlige koncernforhold

- 1.49. I forbindelse med brug af en koncernintern model bør de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan det deltagende selskab og de tilknyttede selskaber, der anvender den koncerninterne model til beregning af deres eget solvenskapitalkrav, samarbejder for at sikre, at udformningen af den interne model er i overensstemmelse med deres virksomhed.
- 1.50. De involverede nationale kompetente myndigheder bør vurdere det deltagende selskabs og de tilknyttede selskabers dokumentation for at:

- (a) deres eget solvenskapitalkrav som minimum vil blive beregnet med den hyppighed, der kræves i henhold til artikel 102 i Solvens II, og når det måtte være nødvendigt i beslutningstagningsprocessen
 - (b) de som minimum kan foreslå ændringer i den koncerninterne model, især for elementer, der er vigtige for dem, eller i forlængelse af ændringer i risikoprofilen og tager hensyn til de omgivelser selskabet operer i.
 - (c) de tilknyttede selskaber som minimum har den nødvendige forståelse af den interne model i forhold til de dele heraf, som omhandler det pågældende selskabs risici.
- 1.51. De involverede nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der anvender en koncernintern model til beregning af deres solvenskapitalkrav, sikrer, at udformningen af den interne model er i overensstemmelse med deres virksomhed og risikostyringssystem, herunder skabelsen af resultater i koncernen og tilknyttede selskaber, der er tilstrækkeligt granulære til, at den koncerninterne model kan spille en passende rolle i deres beslutningstagningsproces.

Kapitel 4: Opstilling af antagelser og ekspertvurdering

Retningslinje 18 – Opstilling af antagelser

- 1.52. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet opstiller antagelser og navnlig anvender ekspertvurderinger, idet der tages hensyn til væsentligheden af konsekvenserne ved brug af antagelser i forhold til de kommende retningslinjer om opstilling af antagelser og anvendelse af ekspertvurderinger.
- 1.53. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan selskabet vurderer væsentlighed, idet der tages hensyn til både kvantitative og kvalitative indikatorer og ekstreme tabsforhold.
- 1.54. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet overordnet evaluerer indikatorerne i betragtning.

Retningslinje 19 – Styring

- 1.55. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at al opstilling af antagelser og navnlig anvendelsen af ekspertvurderinger følger en godkendt og dokumenteret proces.
- 1.56. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at antagelserne beregnes og anvendes konsekvent over tid og i hele forsikrings- eller genforsikringsselskabet, og at de er egnet til det påtænkte formål.
- 1.57. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet godkender antagelserne på tilstrækkeligt højt niveau i

henhold til væsentlighed for de mest væsentlige antagelser, til og med administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet.

Retningslinje 20 – Kommunikation og usikkerhed

- 1.58. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at procedurerne for antagelser, og navnlig for anvendelsen af ekspertvurderinger ved valg af disse antagelser, specifikt forsøger at minimere risikoen for misforståelser eller fejkommunikation mellem alle de forskellige roller, der knytter sig til sådanne antagelser.
- 1.59. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet etablerer en formel og dokumenteret tilbagemeldingsproces mellem leverandørerne og brugerne af væsentlige ekspertvurderinger og de deraf følgende antagelser.
- 1.60. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at usikkerheden ved antagelserne og den dermed forbundne variation i de endelige resultater bliver gennemsigtige.

Retningslinje 21 – Dokumentation

- 1.61. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet dokumenterer processen for opstilling af antagelser og navnlig anvendelsen af ekspertvurderinger, så der sikres en gennemsigtig proces.
- 1.62. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet inkluderer antagelserne og deres væsentlighed, de involverede eksperter, den tilsigtede brug og gyldighedsperioden.
- 1.63. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet inkluderer baggrunden for holdningen, inklusiv det anvendte informationsgrundlag, med den detaljeringsgrad, der er nødvendig for at sikre, at både antagelserne og processen samt de anvendte beslutningskriterier ved udvælgelsen af antagelserne og fravælgelsen af andre alternativer gøres gennemsigtige.
- 1.64. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at brugerne af væsentlige antagelser modtager klar og omfattende skriftlig information herom.

Retningslinje 22 – Validering

- 1.65. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at processen for valg af antagelser og anvendelse af ekspertvurderinger valideres.
- 1.66. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at processen og værktøjerne til validering af antagelserne og navnlig anvendelsen af ekspertvurderinger dokumenteres.

- 1.67. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet registrerer ændringer i væsentlige antagelser som følge af nye oplysninger og analyserer og forklarer disse ændringer samt realiserede afvigelser fra væsentlige antagelser.
- 1.68. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvender andre valideringsværktøjer såsom stresstests eller følsomhedstests, hvor det er muligt og hensigtsmæssigt.
- 1.69. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet undersøger de valgte antagelser med hjælp fra uafhængige interne eller eksterne eksperter.
- 1.70. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet opdager forekomster af de omstændigheder, under hvilke antagelserne ville blive betragtet som falske.

Kapitel 5: Metodologisk konsistens

Retningslinje 23 – Punkter for konsistenskontrol

- 1.71. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer konsistensen mellem de metoder, der anvendes til beregning af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen og de metoder, der er anvendt ved værdiansættelsen af aktiver og passiver i balancen til solvensformål.
- 1.72. De nationale kompetente myndigheder bør navnlig vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet kontrollerer konsistensen på følgende trin i beregningen af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen, såfremt de er relevante for den pågældende modeldel:
 - (a) konsistensen i overgangen fra værdiansættelsen af aktiver og passiver i balancen til solvensformål til den interne model med henblik på beregning af solvenskapitalkrav
 - (b) konsistensen i værdiansættelsen af aktiver og passiver i den interne model på værdiansættelsesdatoen sammenlignet med værdiansættelsen af aktiver og passiver i balancen til solvensformål
 - (c) konsistensen i fremskrivningen af risikofaktorer og deres indflydelse på de forventelige monetære værdier sammenlignet med antagelserne om de risikofaktorer, der anvendes ved værdiansættelsen af aktiver og passiver i balancen til solvensformål
 - (d) konsistensen i omvurderingen af aktiver og passiver ved periodens udløb sammenlignet med værdiansættelsen af aktiver og passiver i balancen til solvensbehov.

Retningslinje 24 – Konsistensmæssige aspekter

- 1.73. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet i forbindelse med konsistensvurderingen som minimum tager hensyn til følgende aspekter:
- (a) konsistensen i de beregningsmetoder, der anvendes ved værdiansættelsen af aktiver og passiver i balancen til solvensformål og ved beregningen af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen
 - (b) konsistensen i de data og parametre, der anvendes i forbindelse med de respektive beregninger
 - (c) konsistensen i de antagelser, der ligger til grund for de respektive beregninger, navnlig antagelser om aftalebestemte optioner og finansielle garantier, om fremtidige ledelseshandlinger og forventede fremtidige diskretionære ydelser.

Retningslinje 25 – Konsistensvurdering

- 1.74. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet gennemfører regelmæssige konsistensvurderinger som en del af sin interne modelvalideringsproces som beskrevet i artikel 124 i Solvens II.
- 1.75. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet agter at gennemføre konsistensvurderingen på et kvantitativt grundlag, hvor det er muligt og står i rimeligt forhold til formålet.
- 1.76. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet ved konsistensvurderingen:
- (a) identificerer og dokumenterer alle afvigelser mellem beregningen af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen og værdiansættelsen af aktiver og passiver i balancen til solvensformål.
 - (b) vurderer konsekvenserne af afvigelserne samlet og hver for sig, og
 - (c) beviser, at afvigelserne ikke vil føre til uoverensstemmelser mellem beregningen af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen og værdiansættelsen af aktiver og passiver i balancen til solvensformål.

Kapitel 6: Forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen

Retningslinje 26 – Viden om risikoprofilen

- 1.77. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at det sæt begivenheder i forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen, der ligger til grund for den interne model, er udtømmende.
- 1.78. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere de processer, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet har etableret for at fastholde tilstrækkelig og aktuel viden om sin risikoprofil.

1.79. De nationale kompetente myndigheder bør især vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikrings-selskabet agter at fastholde viden om risikofaktorer og andre faktorer, der forklarer egenskaberne ved den variabel, der ligger til grund for forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen, så forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen kan afspejle alle relevante karakteristika ved risikoprofilen.

Retningslinje 27 – Omfang af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen

1.80. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikrings-selskabet vurderer hensigtsmæssigheden af de aktuarmæssige og statistiske metoder, der anvendes til beregning af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen, og hvordan det betragter metodernes egnethed til at bearbejde viden om risikoprofilen som et vigtigt kriterium.

1.81. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikrings-selskabet vælger metoder til beregning af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen, som er omfattende nok til at inkludere alle relevante karakteristika ved selskabets risikoprofil og støtte beslutningstagningen.

1.82. De nationale kompetente myndigheder bør endvidere vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikrings-selskabet som en del af denne metodologiske vurdering vurderer pålideligheden af de ugunstige fraktiler, der er estimeret på baggrund af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen.

1.83. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikrings-selskabet sikrer, at arbejdet med at beregne en omfattende forudsigelse af sandsynlighedsfordelingen ikke forringer pålideligheden af de estimerede negative fraktiler.

Retningslinje 28 – Vurdering af omfanget af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen

1.84. Med henblik på at foretage en vurdering i henhold til retningslinje 28 og sikre en harmoniseret tilgang til præ-ansøgningsprocessen og ændringer i modellen bør de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen som minimum tage højde for:

- (a) selskabets risikoprofil og hvorvidt den reflekteres af sandsynlighedsfordelingen,
- (b) den nuværende udvikling inden for aktuarvidenskaben og den almindeligt accepterede praksis på markedet,
- (c) eventuelle foranstaltninger truffet af forsikrings- eller genforsikrings-selskabet for at sikre overholdelse af interne modeltests og hver af de standarder, der er beskrevet i artikel 120 til 126 i Solvens II, for så vidt angår omfanget af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen,

- (d) for den pågældende risiko, den måde, hvorpå de valgte metoder og den af forsikrings- eller genforsikringsselskabet beregnede forudsigelse af sandsynlighedsfordelingen spiller sammen med andre risici inden for rammerne af den interne model, for så vidt angår detaljeringsgraden af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen,
- (e) arten, omfanget og kompleksiteten af den pågældende risiko som fastsat i artikel 29(3) af Solvens II.

Retningslinje 29 – Styrkelse af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen

- 1.85. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at der ikke sker en ubegrundet styrkelse af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen, som ikke afspejler den oprindelige viden om selskabets risikoprofil [se retningslinje 26].
- 1.86. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan de af forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvendte metoder til styrkelse af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen overholder de statistiske kvalitetsstandarder for metoder, antagelser og data. Såfremt disse metoder indebærer brug af ekspertvurderinger, gælder de relevante retningslinjer for opstilling af antagelser og anvendelse af ekspertvurderinger.

Kapitel 7: Kalibrering – Approksimative størrelser

Retningslinje 30 – Viden om approksimative størrelser

- 1.87. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet påviser et indgående kendskab til de approksimative størrelser, tilladt ved artikel 122(3) i Solvens II de anvender.
- 1.88. De nationale kompetente myndigheder bør navnlig vurdere, hvordan selskabet som minimum:
 - (a) betragter den fejl, som de approksimative størrelser medfører i solvenskapitalkravet
 - (b) påviser, at de approksimative størrelser, det anvender, ikke resulterer i et væsentligt undervurderet solvenskapitalkrav sammenlignet med resultatet af beregningen med referencerisikomålet for at sikre forsikringstagerne et beskyttelsesniveau svarende til det, der er fastsat i artikel 101, stk. 3, i Solvens II
 - (c) udfordrer og begrundrer stabiliteten af resultaterne af de approksimative størrelser over tid og under ekstreme tabsforhold i henhold til sin risikoprofil.
- 1.89. De nationale kompetente myndigheder bør gøre det klart for forsikrings- eller genforsikringsselskabet, at væsentlig usikkerhed om de approksimative

størrelser, for at recalibrere solvenskapitalkravet ikke er tilladt, hvis denne usikkerhed fører til en undervurdering af solvenskapitalkravet.

Retningslinje 31 – Referencerisikomål som et foreløbigt resultat

1.90. Når forsikrings- eller genforsikringsselskabet kan udlede referencerisikomålet som et mellemliggende resultat af den økonomiske kapitalberegning, bør de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan selskabet kan påvise, at dette resultat også korrekt afspejler dets risikoprofil.

Retningslinje 32 – Anvendelse af en anden underliggende variabel

1.91. Såfremt forsikrings- eller genforsikringsselskabet ved beregningen af solvenskapitalkravet anvender variationen i en underliggende variabel, der adskiller sig fra basiskapitalgrundlaget, bør de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan selskabet påviser:

- (a) enten at forskellen mellem basiskapitalgrundlaget og den underliggende variabel er uvæsentlig ved $t=0$ og i enhver situation til og med $t=1$, eller
- (b) at der ikke kan være nogen signifikant variation af forskellen over den næste periode, selv under ekstreme tabsforhold, hvis forskellen er væsentlig,

1.92. Såfremt forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvender variationen i en underliggende variabel, der adskiller sig fra basiskapitalgrundlaget, til at beregne værdien af basiskapitalgrundlaget, bør de nationale kompetente myndigheder vurdere, hvordan selskabet påviser:

- (a) det udligner forskellen mellem basiskapitalgrundlaget og den underliggende variabel ved $t=0$
- (b) det forstår forskellen mellem basiskapitalgrundlaget og den underliggende variabel i enhver situation til og med $t=1$.

1.93. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan den af forsikrings- eller genforsikringsselskabet førte balance til solvensformål gør det muligt for selskabet at bestemme størrelsen på det anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet, uanset hvilken metode der anvendes til beregning af solvenskapitalkravet.

Retningslinje 33 – Anvendelse af analytiske lukkede formler

1.94. Såfremt forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvender analytiske lukkede formler til at recalibrere sit kapitalkrav fra det interne risikomål til referencerisikomålet, bør de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan selskabet påviser, at de antagelser, der ligger til grund for formlen, er realistiske og relevante selv under ekstreme tabsforhold i henhold til selskabets risikoprofil.

Retningslinje 34 – Ledelseshandlinger

- 1.95. Såfremt forsikrings- eller genforsikringssselskabet vælger en tidsperiode på mere end et år i den interne model, bør de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan selskabet tager hensyn til ledelseshandlinger i forbindelse med beregningen af solvenskapitalkravet og sikrer, at sådanne ledelseshandlinger er modelleret på en realistisk og fornuftig måde og påvirker balancen til solvensformål mellem $t=0$ og $t=1$.
- 1.96. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringssselskabet sikrer, at de generelle principper for værdiansættelse af aktiver og passiver fungerer ved $t=1$ når ledelseshandlingerne, der betragtes, påvirker balancen til solvensformål til formål for disse retningslinjer.

Retningslinje 35 – Flere approksimative størrelser

- 1.97. Såfremt forsikrings- eller genforsikringssselskabet er nødt til at anvende flere approksimative størrelser, bør de nationale kompetente myndigheder vurdere, hvordan selskabet vurderer, hvorvidt der specifikt skal tages hensyn til et eventuelt samspil mellem sådanne approksimative størrelser.

Kapitel 8: Fordeling af overskud og tab

Retningslinje 36 – Definition af overskud og tab

- 1.98. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringssselskabet betragter overskud og tab som ændringer i den pågældende periode, i:
- (a) basiskapitalgrundlaget eller
 - (b) andre monetære beløb, der anvendes i den interne model til at bestemme ændringer i basiskapitalgrundlaget, som f.eks. den reelle ændring i de økonomiske kapitalressourcer.
- 1.99. Til dette formål bør tildelingen af overskud og tab ekskludere bevægelser, der skyldes optagelse af supplerende kapitalgrundlag, tilbagebetaling eller indløsning af disse midler og fordeling af kapitalgrundlaget.
- 1.100. Såfremt et selskab anvender en anden variabel end basiskapitalgrundlaget i sin interne model, bør de nationale kompetente myndigheder vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringssselskabet anvender denne variabel i forbindelse med tildelingen af overskud og tab.
- 1.101. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan selskabet via fordelingen af overskud og tab finder frem til, hvordan ændringer i risikofaktorerne er knyttet til bevægelser i den variabel, der ligger til grund for forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen.

Retningslinje 37 – Brug af fordeling af overskud og tab

- 1.102. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringssselskabet sikrer, at fordelingen

af overskud og tab stemmer overens med den påtænkte brug af fordelingen af overskud og tab i anvendelsestesten og valideringsprocessen.

Retningslinje 38 – Brug af fordeling af overskud og tab og validering

1.103. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at oplysninger om modellens tidligere resultater fra fordelingen af overskud og tab indgår i selskabets regelmæssige valideringsforløb.

Kapitel 9: Validering

Retningslinje 39 – Valideringspolitik og valideringsrapport

1.104. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at den etablerede valideringspolitik som minimum beskriver:

- (a) de processer, metoder og værktøjer, der anvendes til at validere den interne model, samt formålet med disse
- (b) hyppigheden af regelmæssig validering af hver del af den interne model og de omstændigheder, der nødvendiggør yderligere validering
- (c) hvem der er ansvarlig for hver enkelt valideringsopgave
- (d) proceduren for afhjælpning af eventuelle problemer med pålideligheden af den interne model og beslutningstagningsprocessen, som måtte blive påvist i modelvalideringsprocessen.

1.105. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet dokumenterer resultaterne af valideringen samt de deraf følgende konklusioner og konsekvenser af analysen af valideringen i en valideringsrapport.

1.106. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet i denne rapport medtager en henvisning til de valideringsdatasæt, der er nævnt i retningslinje 50, samt godkendelsen fra de primære deltagere i processen.

Retningslinje 40 – Valideringsprocessens anvendelsesområde og formål

1.107. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet ved beskrivelsen af valideringens anvendelsesområde og formål klart fastslår det præcise formål med valideringen for hver del af den interne model.

1.108. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet dækker både kvalitative og kvantitative aspekter ved den interne model inden for valideringens anvendelsesområde.

1.109. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet ved vurderingen af valideringens anvendelsesområde og valideringen af de forskellige dele af den interne model foretager en samlet

vurdering af valideringen og navnlig hensigtsmæssigheden af forudsigelsen af sandsynlighedsfordelingen for at sikre, at oplysninger om det lovpligtige kapitalniveau i det væsentlige ikke er urigtige.

Retningslinje 41 – Væsentlighed

- 1.110. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet vurderer væsentligheden af de validerede dele af den interne model både samlet og hver for sig, når væsentlighed anvendes til at træffe beslutning om intensiteten af valideringsaktiviteterne.
- 1.111. Hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet ikke validerer bestemte dele af den interne model med en høj grad af nøjagtighed på grund af deres manglende væsentlighed, bør de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet alligevel tager hensyn til, at disse dele samlet set kan være væsentlige, når det træffer beslutning om korrekt validering heraf.
- 1.112. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan selskabet vurderer følsomhedstests, når det bedømmer væsentlighed i forbindelse med validering.

Retningslinje 42 – Kvaliteten af valideringsprocessen

- 1.113. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet redegør for alle kendte begrænsninger i den nuværende valideringsproces.
- 1.114. Hvis der er begrænsninger i valideringen af dele, som indgår i valideringsprocessen, bør de nationale kompetente myndigheder vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet er opmærksom på og dokumenterer disse begrænsninger.
- 1.115. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at det i vurderingen af kvaliteten af valideringsprocessen tydeligt anføres, under hvilke omstændigheder valideringen ikke kan anvendes.

Retningslinje 43 – Styring af valideringsprocessen

- 1.116. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere de styringssystemer, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet har etableret med henblik på formidling af resultaterne af den udførte validering.
- 1.117. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet udarbejder og internt formidler en overordnet konklusion på baggrund af valideringsprocessens resultater.
- 1.118. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet opstiller foruddefinerede kriterier for at fastslå, om valideringsresultaterne eller dele heraf skal eskaleres i selskabet.
- 1.119. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet angiver, under hvilke omstændigheder resultaterne af

valideringsprocessen bør eskaleres, og hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet klart definerer eskaleringsvejen, så den uafhængige valideringsproces opretholdes.

- 1.120. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabets valideringspolitik etablerer, den måde resultaterne af de forskellige valideringsværktøjer præsenteres for både den regelmæssige validering og den ekstra validering der udløses af særlige omstændigheder, og hvordan disse bliver anvendt, hvis testene viser, at den interne model ikke fungerer efter hensigten.

Retningslinje 44 – Roller i valideringsprocessen

- 1.121. Hvis andre parter end risikostyringsfunktionen bidrager til bestemte opgaver i valideringsprocessen, bør de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at risikostyringsfunktionen opfylder sine overordnede forpligtelser som fastsat i artikel 44 i Solvens II, herunder forpligtelsen til at sikre, at de forskellige opgaver i valideringsprocessen færdiggøres.
- 1.122. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet formelt redegør for den enkelte parts rolle i den definerede valideringsproces.
- 1.123. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvorvidt fordelingen af opgaver i den samlede valideringsproces er beskrevet i selskabets valideringspolitik.

Retningslinje 45 – Uafhængighed af valideringsprocessen

- 1.124. Med henblik på at skabe en objektiv udfordring for den interne model bør de nationale kompetente myndigheder i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikostyringsfunktion sikrer, at valideringsprocessen gennemføres uafhængigt af udviklingen og anvendelsen af modellen, og at de i valideringspolitikken beskrevne opgaver skaber og opretholder uafhængighed i valideringsprocessen.
- 1.125. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet tager hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, som selskabet står over for, de involverede personers funktion og kvalifikationer samt selskabets interne organisation og ledelsessystem, når det beslutter, hvilke parter der skal bidrage til opgaverne i valideringsprocessen.

Retningslinje 46 – Særlige forhold for koncerninterne modeller

- 1.126. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen for en koncernintern model vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet betragter valideringen af den interne model i forbindelse med beregningen af koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav og solvenskapitalkravet for tilknyttede selskaber, der beregnes ved hjælp af den koncerninterne model, samt hvordan forsikrings- eller

genforsikringsselskabet specifikt beskriver denne betragtning i valideringspolitikken for den koncerninterne model.

1.127. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan det deltagende selskab og de tilknyttede selskaber, som solvenskapitalkravet beregnes for ved hjælp af den interne model, etablerer en enkelt valideringspolitik for valideringsprocessen på koncernplan og individuelt plan.

Retningslinje 47 – Værktøjer

1.128. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at de anvendte kvalitative eller kvantitative valideringsværktøjer er egnede til at validere den interne model til intern brug af den interne model såvel som til beregning af solvenskapitalkravet.

1.129. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet forstår de anvendte valideringsværktøjer og anerkender, at forskellige værktøjer har forskellige egenskaber og begrænsninger.

1.130. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvorvidt forsikrings- eller genforsikringsselskabet overvejer, hvilke valideringsværktøjer eller kombination heraf er mest hensigtsmæssige i forhold til valideringens formål og anvendelsesområde som fastsat i selskabets valideringspolitik.

1.131. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet etablerer en procedure med henblik på at vælge et passende sæt valideringsværktøjer for at sikre en effektiv valideringsproces. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet dokumenterer denne procedure, og hvorvidt det som minimum overvejer følgende faktorer, når det vælger valideringsværktøjer:

- (a) kompleksitet: valideringsværktøjer, lige fra forenkede teknikker til avancerede metoder
- (b) art: valideringsværktøjer, det være sig kvalitative, kvantitative eller en kombination heraf
- (c) påkrævet viden: den viden, der kræves af de personer, der foretager valideringen
- (d) uafhængighed: den uafhængighed, der kræves af den person, der foretager valideringen
- (e) påkrævede oplysninger: mulige begrænsninger i den mængde eller type oplysninger, der er til rådighed for ekstern og intern validering
- (f) valideringsforløb: relevante valideringsværktøjer, der dækker enhver vigtig antagelse på de forskellige trin i den interne model, fra udvikling og gennemførelse til anvendelse.

Retningslinje 48 – Stresstests og analyse af scenarier

- 1.132. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvender stresstests og analyser af scenarier som en del af valideringen af den interne model.
- 1.133. De nationale kompetente myndigheder bør navnlig vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at stresstestene og analyserne af scenarier omfatter de relevante risici og overvåges over tid.

Retningslinje 49 – Anvendelse af værktøjerne

- 1.134. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet er i stand til at forklare, hvilke dele af den interne model der valideres ved hjælp af det enkelte valideringsværktøj, og hvorfor disse valideringsværktøjer er egnede til det pågældende formål ved som minimum at redegøre for:
- (a) væsentligheden af den del af modellen, der valideres
 - (b) på hvilket niveau værktøjet vil blive anvendt, fra individuelle risici, modelleringsblokke, porteføljer, forretningsenheder til samlede resultater
 - (c) formålet med denne valideringsopgave
 - (d) det forventede resultat af valideringen.

Retningslinje 50 – Valideringsdatasæt

- 1.135. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at det kan benytte de valgte data og ekspertvurderinger, der anvendes i valideringsprocessen, til at gøre det muligt at validere den interne model under en lang række tidligere og mulige fremtidige omstændigheder.

Kapitel 10: Dokumentation

Retningslinje 51 – Kontrolprocedurer

- 1.136. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at dokumentationen for den interne model ajourføres og gennemgås med jævne mellemrum.
- 1.137. De nationale kompetente myndigheder bør navnlig vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet som minimum etablerer:
- (a) en effektiv kontrolprocedure for dokumentation af den interne model
 - (b) en versionskontrolprocedure for dokumentation af den interne model
 - (c) et overskueligt referencesystem til dokumentation af den interne model, som bør anvendes i forbindelse med en dokumentationsgennemgang.

Retningslinje 52 – Dokumentation af metoder

- 1.138. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet udarbejder dokumentation, der er tilstrækkeligt detaljeret til at dokumentere detaljeret forståelse for de metoder og teknikker, der er anvendt i den interne model, herunder som minimum:
- (a) de underliggende antagelser
 - (b) anvendeligheden af sådanne antagelser set i forhold til selskabets risikoprofil
 - (c) eventuelle mangler ved metoden eller teknikken.
- 1.139. Dette burde også gælde i tilfælde af, at en metode eller teknik, der anvendes af forsikrings- eller genforsikringsselskabet i den interne model, dokumenteres af en ekstern part.
- 1.140. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet ved dokumentationen af de teorier, antagelser og det matematiske og empiriske grundlag for eventuelle metoder anvendt i den interne model i overensstemmelse med artikel 125, stk. 3, i Solvens II, hvis det findes, beskriver de væsentlige skridt i udviklingen af metoden og andre metoder, der var under overvejelse, men ikke efterfølgende blev anvendt af forsikrings- eller genforsikringsselskabet.

Retningslinje 53 – Omstændigheder, hvor den interne model ikke fungerer effektivt

- 1.141. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet i sin dokumentation medtager en generel oversigt over de væsentlige mangler ved den interne model, samlet i et enkelt dokument, der som minimum indeholder følgende punkter:
- (a) de risici, der ikke er dækket af den interne model
 - (b) begrænsningerne ved den risikomodellering, der anvendes i den interne model
 - (c) arten og omfanget af samt kilderne til den usikkerhed, der knytter sig til resultaterne af den interne model, herunder følsomheden af resultaterne i forbindelse med de vigtigste antagelser, der ligger til grund for den interne model
 - (d) mangler ved de data, der anvendes i den interne model, og manglen på data til brug for beregningen af den interne model
 - (e) de risici, der fremkommer ved anvendelsen af eksterne modeller og eksterne data i den interne model
 - (f) begrænsningerne ved den informationsteknologi, der anvendes i den interne model

- (g) begrænsningerne ved styringen af den interne model, og
- (h) det udførte arbejde for at identificere disse mangler og enhver plan for at forbedre modellen.

Retningslinje 54 – Hensigtsmæssighed for modtagerne

1.142. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet overvejer at skaffe dokumentation for den interne model, der består af mere end et dokumentationsniveau, i overensstemmelse med de forskellige anvendelsesmuligheder og målgrupper.

Retningslinje 55 – Brugervejledninger eller procesbeskrivelser

1.143. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet som en del af sin dokumentation for den interne model udarbejder brugervejledninger eller procesbeskrivelser til den interne model, der bør være tilstrækkelig detaljeret til, at en uafhængig og kyndig tredjemand kan anvende den interne model.

Retningslinje 56 – Dokumentation af modelresultater

1.144. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet, dog ikke nødvendigvis i ét dokument, dokumenterer og beskriver de resultater af modellen, der er relevante for at sikre overholdelse af artikel 120 i Solvens II.

Retningslinje 57 – Software og modelleringsplatforme

1.145. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet angiver oplysninger i dokumentationen om den software og de modelleringsplatforme og hardwaresystemer, der anvendes i den interne model.

1.146. Hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvender software, modelleringsplatforme og hardwaresystemer, bør de nationale kompetente myndigheder vurdere, hvordan selskabet sikrer, at dokumentationen indeholder tilstrækkelige oplysninger til, at brugen heraf kan vurderes og forsvares, og at de nationale kompetente myndigheder kan vurdere oplysningernes hensigtsmæssighed.

Kapitel 11: Eksterne modeller og data

Retningslinje 58 – Eksterne data

1.147. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet i lyset af de eksterne datas beskaffenhed dokumenterer en passende forståelse af de særlige forhold ved eksterne data, der anvendes i den interne model, herunder væsentlige ændringer, reskalering, sæsonudsving og andre typiske processer i forbindelse med eksterne data.

1.148. De nationale kompetente myndigheder bør navnlig vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet som minimum:

- (a) forstår egenskaber og begrænsninger eller andre særkender ved de eksterne data
- (b) udvikler processer til at afdække manglende eksterne data og andre begrænsninger
- (c) forstår de approksimative størrelser og de processer, der anvendes i forbindelse med manglende eller upålidelige eksterne data
- (d) udvikler processer, så der kan foretages rettidig konsistenskontrol, herunder sammenligninger med andre relevante kilder i en sådan grad, at data er rimeligt tilgængelige.

Retningslinje 59 – Forståelse af den eksterne model

1.149. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet påviser, at alle brugere af den eksterne model har en tilstrækkelig detaljeret forståelse af de dele af den eksterne model, der er relevante for dem, herunder antagelser, tekniske og anvendelsesmæssige forhold.

1.150. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet tager særligt hensyn til de faktorer i den eksterne model, der er mere relevante for dets risikoprofil.

Retningslinje 60 – Gennemgang af valg af ekstern model og eksterne data

1.151. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet regelmæssigt gennemgår sin begrundelse for at vælge en bestemt ekstern model eller eksternt datasæt.

1.152. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvorvidt forsikrings- eller genforsikringsselskabet i overdreven grad er afhængig af én leverandør, og hvordan selskabet indfører planer for at afbøde virkningen af svigt fra leverandørens side.

1.153. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet tager hensyn til eventuelle opdateringer af den eksterne model eller dataene, som gør det nemmere for selskabet at vurdere sine risici.

Retningslinje 61 – Integration i den interne modelramme

1.154. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet dokumenterer, at den måde, hvorpå den eksterne model integreres i den interne modelramme, er hensigtsmæssig, herunder de af selskabet valgte metoder, data, parametre og antagelser samt resultaterne af den eksterne model.

Retningslinje 62 – Validering

- 1.155. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet foretager sin egen validering af de væsentlige antagelser i den eksterne model, der er relevante for dets risikoprofil, og i arbejdet med at indarbejde den eksterne model og de eksterne data i sine egne processer og interne model.
- 1.156. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet vurderer hensigtsmæssigheden af valget eller det manglende valg af funktioner og muligheder for den eksterne model.
- 1.157. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet som en del af sin egen validering vurderer passende information og navnlig de analyser, der udføres af leverandøren eller anden tredjemand, og hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet i denne forbindelse som minimum sikrer, at:
- (a) valideringsprocessen forbliver uafhængig af udviklingen og anvendelsen af den interne model
 - (b) den er i overensstemmelse med forsikrings- eller genforsikringsselskabets valideringsproces og er tydeligt beskrevet i valideringspolitikken
 - (c) der tages højde for en eventuel implicit eller eksplicit skævhed i leverandørens eller anden tredjemands analyse.

Retningslinje 63 – Dokumentation

- 1.158. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet påviser, at dokumentationen af eksterne modeller og data overholder dokumentationsstandarderne.
- 1.159. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet som minimum udarbejder dokumentation for:
- (a) de aspekter af den eksterne model og de eksterne data, der er relevante for dets risikoprofil
 - (b) integrationen af den eksterne model eller de eksterne data i sine egne processer og sin egen interne model
 - (c) integrationen af data, navnlig input, til den eksterne model eller resultater af den eksterne model i sine egne processer og sin egen interne model
 - (d) eksterne data, der anvendes i den interne model, samt kilden til og brugen heraf.
- 1.160. Hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet som en del af sin egen dokumentation benytter dokumentation udarbejdet af leverandørerne og tjenesteyderne, bør de nationale kompetente myndigheder vurdere, hvordan

forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at dets evne til at overholde dokumentationsstandarderne ikke bliver forringet.

Retningslinje 64 – Nationale kompetente myndigheders forhold til leverandørerne af eksterne modeller

- 1.161. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet lever op til sit ansvar for at opfylde sine forpligtelser vedrørende den interne model og for den eksterne models eller de eksterne datas rolle i den interne model og andre krav.
- 1.162. De nationale kompetente myndigheder bør gøre det klart for forsikrings- eller genforsikringsselskabet, at enhver kontakt mellem de nationale kompetente myndigheder og leverandørerne af en ekstern model med henblik på at oplyse om de nationale kompetente myndigheders undersøgelse af modellen ikke bør fritage forsikrings- eller genforsikringsselskabet for at dokumentere, at den eksterne model opfylder kravene til den interne model.
- 1.163. De nationale kompetente myndigheder bør foretage en komplet vurdering af anvendelsen af en ekstern model for hver enkelt præ-ansøgningsproces.
- 1.164. De nationale kompetente myndigheder bør gøre det klart for forsikrings- eller genforsikringsselskabet, at de vil afvise enhver ansøgning om brug af en ekstern model, hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet ikke leverer de oplysninger, der er nødvendige, for at de nationale kompetente myndigheder kan vurdere ansøgningen.

Retningslinje 65 – Tjenesteydernes rolle ved brug af eksterne modeller og data

- 1.165. De nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvorvidt forsikrings- eller genforsikringsselskabet benytter en outsourcingaftale, hvis det vælger ikke at anvende den eksterne model direkte.
- 1.166. De nationale kompetente myndigheder bør tilsvarende i løbet af præ-ansøgningsprocessen vurdere, hvorvidt forsikrings- eller genforsikringsselskabet i henhold til en outsourcingaftale bemyndiger en tjenesteyder til at udføre visse opgaver vedrørende de eksterne data.
- 1.167. De nationale kompetente myndigheder bør gøre det klart for forsikrings- eller genforsikringsselskabet, at sådanne outsourcingaftaler ikke fritager selskabet for forpligtelsen til at dokumentere, at den interne model opfylder kravene.
- 1.168. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet sikrer, at parternes forpligtelser fastsættes i en eventuel outsourcingaftale vedrørende anvendelsen af en intern model eller udførelsen af opgaver med relation til de eksterne data i henhold til kravene i artikel 49 i Solvens II.
- 1.169. De nationale kompetente myndigheder bør vurdere, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskabet bevarer det overordnede ansvar, uanset hvilken part der reelt udfører opgaverne i forbindelse med den pågældende tjeneste.

Kapitel 12: Kollegiernes funktion i løbet af præ-ansøgningsprocessen for koncerninterne modeller

Retningslinje 66 – Vurdering af den interne models anvendelsesområde i præ-ansøgningsprocessen for koncerninterne modeller

1.170. Når den koncerntilsynsførende, andre involverede nationale kompetente myndigheder og andre nationale kompetente myndigheder udpeget af kollegiet i løbet af præ-ansøgningsprocessen for en koncernintern model vurderer hensigtsmæssigheden af den interne models anvendelsesområde, bør de som minimum overveje:

- (a) væsentligheden af tilknyttede koncernselskaber i forhold til koncernens risikoprofil,
- (b) tilknyttede koncernselskabers risikoprofil sammenlignet med koncernens overordnede risikoprofil,
- (c) koncernens eventuelle overgangsplan med henblik på senere udvidelse af modellens anvendelsesområde og tidsrammen herfor,
- (d) hensigtsmæssigheden af standardformlen eller en anden intern model under præ-ansøgning, der anvendes til beregning af solvenskapitalkravet i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikrings-selskab, der er omfattet af den interne model, og
- (e) hensigtsmæssigheden af standardformlen eller en anden intern model under præ-ansøgning, der anvendes til beregning af solvenskapitalkravet i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikrings-selskab, der ikke er omfattet af den interne koncernmodel.

1.171. Når den koncerntilsynsførende og andre involverede nationale kompetente myndigheder vurderer hensigtsmæssigheden af at udelukke tilknyttede koncernselskaber fra den interne models anvendelsesområde, bør de vurdere, hvorvidt udelukkelsen af selskabet kan føre til:

- (a) en upassende fordeling af kapitalgrundlaget på baggrund af det enkelte selskabs solvenskapitalkrav i stedet for dets bidrag til risikoprofilen for koncernen.
- (b) uoverensstemmelser, der opstår som følge af anvendelsen af den interne model til beregning af koncernens solvenskapitalkrav og et tilknyttet koncernselskabs anvendelse af standardformlen eller en anden intern model under præ-ansøgning til beregning af sit solvenskapitalkrav
- (c) svagheder i koncernens og tilknyttede selskabers risikostyring som følge af den interne models begrænsede anvendelsesområde eller
- (d) et utilstrækkeligt solvenskapitalkrav i koncernen i forhold til koncernens risikoprofil.

Retningslinje 67 – Opgaver, der påhviler den koncerntilsynsførende og andre involverede nationale kompetente myndigheder, der deltager i præ-ansøgningsprocessen for koncerntil interne modeller

- 1.172. Den koncerntilsynsførende og de andre involverede nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen for en koncerntil intern model træffe aftale om den mest effektive opgavefordeling blandt de forskellige involverede nationale kompetente myndigheder.
- 1.173. Den koncerntilsynsførende bør i samråd med de andre involverede nationale kompetente myndigheder notere den aftalte opgavefordeling og udarbejde en arbejdsplan og kommunikationsregler mellem dem.
- 1.174. I tilfælde af en koncerntil intern model under artikel 231, bør den koncerntilsynsførende og de andre nationale kompetente myndigheder involveret overveje at indføre særlige bestemmelser i arbejdsplanen, som indeholder arbejdsfordelingen og kommunikationsreglerne imellem dem.
- 1.175. Den koncerntilsynsførende bør i samråd med de andre involverede nationale kompetente myndigheder ajourføre arbejdsplanen, når det er nødvendigt.
- 1.176. Den koncerntilsynsførende bør sikre, at arbejdsplanen omfatter en tidsramme, hovedfaser og projektleverancer i præ-ansøgningsprocessen.
- 1.177. Den koncerntilsynsførende bør sikre, at arbejdsplanen som minimum:
- (a) beskriver, hvornår og hvordan de andre involverede nationale kompetente myndigheder skal involveres og konsulteres
 - (b) fastsætter, hvornår og hvordan de andre nationale kompetente myndigheder inden for tilsynskollegiet kan få lov til at deltage i præ-ansøgningsprocessen, idet der mindes om, at deres deltagelse ville være begrænset til udpegelse og forebyggelse af situationer, hvor udelukkelsen af dele af virksomheden fra den interne models anvendelsesområde kan føre til en væsentlig undervurdering af koncerntil nens risici, eller hvor den interne model kan være i strid med en anden intern model under præ-ansøgning, der anvendes til beregning af solvenskapitalkravet i et af koncerntil nens forsikrings- eller genforsikrings-selskaber
 - (c) fastsætter prioriteringer for vurderingen, idet der tages hensyn til den interne models anvendelsesområde, de særlige forhold i hvert tilknyttet koncerntil nens selskab, koncerntil nens og tilknyttede koncerntil nens selskabers risikoprofil samt tilgængelige og relevante oplysninger om den interne model.
- 1.178. Når en involveret national kompetent myndighed påpeger et væsentligt problem i præ-ansøgningsprocessen, bør den kontakte den koncerntil nens synsførende og de andre involverede nationale kompetente myndigheder så hurtigt som muligt.

Retningslinje 68 – Fælles undersøgelser på stedet, der foretages i løbet af præ-ansøgningsprocessen for koncerntil interne modeller

- 1.179. Den koncerntilsynsførende og de andre involverede nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen for en koncerntern model foreslå og drøfte, hvornår og hvordan der skal organiseres fælles undersøgelser på stedet med henblik på at kontrollere oplysninger om præ-ansøgningsprocessen og sikre effektiviteten heraf.
- 1.180. De nationale kompetente myndigheder, der foreslår en fælles undersøgelse på stedet, bør informere den koncerntilsynsførende om omfanget og formålet med undersøgelsen, idet der tages hensyn til sigtet med fælles undersøgelser på stedet i forhold til præ-ansøgningsprocessen som defineret af de involverede nationale kompetente myndigheder.
- 1.181. Den koncerntilsynsførende bør herefter underrette de andre nationale kompetente myndigheder, der er involveret i præ-ansøgningsprocessen, EIOPA, om nødvendigt andre nationale kompetente myndigheder i kollegiet, de nationale kompetente myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med betydelige filialer som beskrevet i artikel 248, stk. 3, i Solvens II, samt de nationale kompetente myndigheder, der er ansvarlige for at overvåge andre filialer.
- 1.182. Når de nationale kompetente myndigheder, der deltager i den fælles undersøgelse på stedet, er udpeget, skal de drøfte og aftale det endelige omfang, formål, struktur og fordeling af opgaver i forbindelse med undersøgelsen.
- 1.183. Den nationale kompetente myndighed, der organiserer undersøgelsen på stedet, bør, hvis denne ikke er den koncerntilsynsførende, forsyne den koncerntilsynsførende med den relevante dokumentation.
- 1.184. Den koncerntilsynsførende bør stille den relevante dokumentation til rådighed for de nationale kompetente myndigheder, der er involveret i præ-ansøgningsprocessen, samt andre nationale kompetente myndigheder, der deltager i den fælles undersøgelse på stedet, og EIOPA. Den koncerntilsynsførende bør forsyne resten af kollegiemedlemmerne og deltagerne med en liste over den relevante dokumentation samt relevant dokumentation efter særskilt anmodning.
- 1.185. På baggrund af en rapport over de vigtigste resultater af den fælles undersøgelse på stedet bør den nationale kompetente myndighed, der organiserer undersøgelsen, drøfte udfaldet af den fælles undersøgelse og hvilke tiltag, der skal iværksættes, med de involverede nationale kompetente myndigheder.
- 1.186. Den koncerntilsynsførende bør underrette resten af kollegiemedlemmerne om udfaldet og tiltagene som en del af den aftalte kommunikation inden for kollegiet.

Retningslinje 69 – Aktiviteter uden for selskabets forretningslokaler, der vedrører interne modeller i løbet af præ-ansøgningsprocessen for koncernterne modeller

- 1.187. De involverede nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen for en koncernintern model udveksle og drøfte hovedresultaterne af deres aktiviteter uden for selskabets forretningslokaler med den koncerntilsynsførende og de andre involverede nationale kompetente myndigheder.
- 1.188. De involverede nationale kompetente myndigheder bør fortælle den koncerntilsynsførende og de andre involverede nationale kompetente myndigheder om den procedure, de følger ved gennemgangen af elementerne i den interne model.
- 1.189. Hvis de nationale kompetente myndigheder som følge af denne udveksling opdager væsentlige forskelle i de fulgte procedurer, bør de drøfte og træffe aftale om en ensartet procedure herfor, såfremt de finder det hensigtsmæssigt.
- 1.190. Såfremt de finder det hensigtsmæssigt, bør de involverede nationale kompetente myndigheder overveje at udveksle de værktøjer og metoder, som de anvender i forbindelse med gennemgangen af elementerne i den interne model, med de andre involverede nationale kompetente myndigheder.

Retningslinje 70 – Inddragelse af nationale kompetente myndigheder i tredjelande i løbet af præ-ansøgningsprocessen for koncerninterne modeller

- 1.191. Den koncerntilsynsførende og de andre involverede nationale kompetente myndigheder bør i løbet af præ-ansøgningsprocessen for en koncernintern model vurdere, hvorvidt og hvilke nationale kompetente myndigheder i et tredjeland, der bør konsulteres.
- 1.192. Før tredjelandets nationale kompetente myndighed konsulteres, bør den koncerntilsynsførende med støtte fra de involverede nationale kompetente myndigheder træffe passende foranstaltninger for at sikre, at tavshedspligtsbestemmelserne i det retsområde, hvor tredjelandets nationale kompetente myndighed er beliggende, svarer til kravene om tavshedspligt i Solvens II, andre EU-direktiver og national lovgivning, som de involverede nationale kompetente myndigheder er underlagt.

Bestemmelser om efterlevelse og rapportering

- 1.193. Dette dokument indeholder retningslinjer udstedt i henhold til artikel 16 i EIOPA-forordningen. I overensstemmelse med artikel 16, stk. 3, i EIOPA-forordningen bestræber de kompetente myndigheder sig bedst muligt på at efterleve retningslinjer og henstillinger.
- 1.194. De kompetente myndigheder, der efterlever eller har til hensigt at efterleve disse retningslinjer, indarbejder dem i deres lov- eller tilsynsrammer på passende vis.
- 1.195. De kompetente myndigheder bekræfter over for EIOPA, om de efterlever eller har til hensigt at efterleve disse retningslinjer og angiver årsager til eventuel manglende efterlevelse senest to måneder efter offentliggørelsen.

1.196. Hvis EIOPA ikke har modtaget et svar inden denne dato, anser EIOPA de kompetente myndigheder for ikke at efterleve retningslinjerne.

Afsluttende bestemmelse om revision

1.197. Retningslinjerne revideres af EIOPA.